

Voorpublicatie

NEW ADULT
van
NEDERLANDS
schrijftalent

LIS LUCASSEN
HITTE

1

LYNN

De zon weerspiegelde diamanten in het gladde oppervlak van het zwembad. Lynn genoot van de rust. Het was even na zessen en het terras rondom het zwembad verlaten. Nog even en de ontbijtzaal ging open, nog even en de hotelgasten zouden hun buik rond eten om vervolgens een handdoek uit te klappen op een strandstoel. De hele dag loom hangen in de zon. Vakantie. Ongehaast. Ongedwongen.

Lynn dronk haar thee op en wreef over het embleem op haar blauwe polo. *Animation Team*. Het was haar vierde week in hotel *Tropical Beach*, niet ver verwijderd van het daadwerkelijke tropische strand. Nog twee weken en het werk zat erop. Ze wilde niet denken aan haar terugkeer naar Nederland. Aan het eerste jaar Pabo. Aan Esmee, die niet naast haar in de collegebanken zou zitten. Haar gedachten dreigden af te dwalen en dus concentreerde ze zich opnieuw op het blauwe water. Niet zo blauw als de zee, maar genoeg om de opkomende onrust tot kalmte te dwingen.

‘Ben je klaar?’ Stef plofte naast haar op de tuinstoel. Zijn blonde haar piekte nonchalant rond zijn gezicht, onder zijn blauwe ogen zag ze de bruinige wallen.

‘Laat geworden?’

Stef grinnikte, trok zijn knappe gezicht vervolgens in de plooi en haalde zijn schouders op. ‘Eerder vroeg. Hoe laat is het?’ Hij wachtte niet tot ze op haar horloge keek, maar pakte haar pols vast en tuurde zelf naar de wijzers van het klokje. ‘Shit. Het is gewoon *te* vroeg.’ Hij zakte onderuit in de stoel en

vouwde zijn armen voor zijn borst. Vanonder zijn lange wimpers keek hij haar aan. 'Ik hoop maar dat Emmanuel rustig rijdt, dan kan ik nog net tien minuten slaap pakken.'

Buschauffeur Emmanuel bleek alles behalve rustig te hebben gereden. Stef had net zijn ogen gesloten, toen ze het getoeter hoorden. Met een kreun kwam hij overeind, pakte Lynns hand en trok haar omhoog. Iets te ruw, waardoor ze tegen hem aankwam. Stef lachte en sloot zijn armen om haar heen. 'Sjonge, als ik had geweten hoe goed dit voelt, had ik vannacht niet...'

Lynn tikte hem tegen zijn schouder en ontsnapte uit zijn omhelzing. Ze voelde haar gezicht gloeien en dat kwam niet van de vroege ochtendzon. Ze zocht naar een passend antwoord, een manier om hem luchtig van repliek te dienen, maar zoals altijd miste ze het moment. Stef was alweer vooruit gelopen.

Het was niet dat Stef niet aantrekkelijk was. Allesbehalve dat. Hij was knap! Het probleem was dat hij dat zelf ook wist. En daar handig gebruik van maakte. Zijn kamer kon bijna iedere avond rekenen op vrouwelijk bezoek. Hij was charmant, grappig en aantrekkelijk, maar ook bij vlagen arrogant en gemakkelijk. In meerdere betekenissen van het woord. Thuis zou ze gillend zijn weggerend van hem, dat soort jongens maakten dat ze zich onwils ongemakkelijk voelde. Maar op dit zonovergoten eiland was het lastig wegrennen. En daarbij, ze had zich voorgenomen anders te worden. Zeker nu ze straks ging studeren, in haar eentje naar een onbekende stad. De oude Lynn kon ze daar niet gebruiken.

'Goedemorgen allemaal!' Stef spreidde zijn armen in een schijnomhelzing. Emmanuel kon nog net onder zijn uitgestrekte arm doorlopen, terwijl hij de laatste koffer de lobby binnen sleepte en bij de anderen zette. Lynn onderdrukte een glimlach bij het zien van de chauffeur met zijn grote snor en kale hoofd. Hij begroette haar met een klein knikje, telde hardop de koffers, zwaaide kort naar de vakantiegangers die hij net had afgezet en snelde naar buiten. Waarschijnlijk naar het vliegveld, bedacht Lynn zich, om een nieuwe

horde reizigers op te pikken en naar hun hotels te vervoeren.

‘Welkom in Tropical Beach! Ik ben Stef Boot en dit is Lynn Stevens en wij heten u natuurlijk van harte welkom! Uw *all inclusive* bandjes en *key card* haalt u straks op bij de receptie en uw koffers worden door Pepito naar uw kamers gebracht.’ Stef haalde adem en Lynn keek naar de nieuwe gasten. Een stelletje van ongeveer haar eigen leeftijd, een oudere heer en dame en een gezin. Vader, moeder, een jochie van een jaar of dertien en...

Lynn keek omhoog want de jongen was lang. Makkelijk een kop groter dan zichzelf en zelfs langer dan Stef. Hij droeg een loshangende broek die net tot over zijn knieën viel en een zwart shirt met lange mouwen. Onder de klep van zijn pet glansden twee bruine ogen. Hij keek haar kort aan, draaide toen zijn gezicht weg.

‘... Of niet, Lynn?’

Lynn herstelde zich en staaarde naar Stef. Ze had de rest van zijn welkomstspeech gemist. Hoe ging het ook alweer? Welkom, sleutels en bandjes halen bij receptie, animatieprogramma en dagtochten, hostess is er vanavond... Ja, dat was het. Ze dwong een glimlach op haar gezicht. ‘Ja en zoals Stef al zei, geniet van het mooie weer en de prachtige omgeving. Als u vragen hebt, wij zijn er niet alleen voor de jongste gasten, maar ook voor u. Een heel fijne vakantie gewenst!’

De jongen liep als eerste van het groepje weg, trok een rode backpack uit de stapel koffers en hing deze rond zijn linkerschouder. Zonder te wachten op zijn ouders of broertje, beende hij uit het zicht.

2

DAAN

De hitte overviel hem. In zijn herinnering was het nooit zo heet geweest. De stof van zijn hemd plakte aan zijn rug en Daan vocht tegen de impuls om de mouwen van zijn shirt op te stropen. Om het ding over zijn hoofd te trekken en weg te smijten. De huid op zijn rechterschouder jeukte. Als deze verdomde busreis nog langer duurde, trok hij met liefde straks aan de handrem. Uitstappen in de *middle of nowhere* was vast duizend keer beter dan nog langer te moeten zitten in dit zweethok.

‘Doet die airco het niet of heb je er weer met je poten aangezeten?’ Daan strekte zijn arm om opnieuw aan het bolletje te draaien dat boven hem hing en waar af en toe een oprisping warme lucht uit kwam.

Naast hem draaide Joost zich om. ‘Ik heb nergens aangezeten, jij zit constant te kloten met dat ding.’ Ook zijn broertje strekte zich uit en draaide aan het ventilatortje boven zijn hoofd. ‘De mijne doet het ook niet.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘We zijn er bijna.’

Als Joost het maar niet in zijn kop kreeg om het bijbehorende liedje te gaan zingen. Dan had hij die handrem helemaal niet nodig om uit de bus te komen. Met een beetje geluk sprong hij voor het voertuig.

‘Daan, ophouden.’

Hij keek opzij, recht in het gezicht van zijn moeder die hem een waarschuwend blik toewierp.

‘Wat?’

Ze wees naar zijn linkerhand, waarmee hij op en neer wreef over zijn

rechterarm.

‘Jezus, ma,’ snauwde hij haar toe. Ze had er werkelijk waar geen idee van hoe het voelde, hier opgepropt te moeten zitten in deze rijdende doodskist. In de hel was het waarschijnlijk minder benauwd.

‘Alsjeblieft, Daniël.’ Haar vermoedigheid klonk door in de manier waarop ze zijn volledige naam uitsprak, het lag te lezen in de groeven die in haar huid stonden, in de manier waarop haar groene ogen continu heen en weer flitsten, om altijd weer terug te komen naar hem.

‘Wat? Ben je bang dat het me lukt mijn slagader open te krabben?’

Zijn woorden hadden het gewenste effect. Ze wendde haar hoofd af. Hij had mazzel dat zijn vader hem niet had gehoord. Die lag met zijn hoofd tegen het raam gekanteld en leek zo diep in slaap, dat zelfs de constant jengelende muziek van de buschauffeur hem niet deerde.

De bus maakte een draai en net op tijd kon hij voorkomen dat hij tegen Joost aan schoof. Daan keek naar buiten en zag dat ze de ronde oprit van het hotel opreden. De buschauffeur trapte abrupt op de rem en Joost vloog met tablet en al naar voren.

‘We zijn er,’ merkte hij droogjes op.

‘Echt waar, joh?’ grijnsde Joost.

De chauffeur was gezegend met de meest monsterlijke snor die hij ooit had gezien. Het ding leek een eigen leven te leiden en was hem direct al opgevallen, toen de man hen van het vliegveld oppikte. Ook Joost scheen onder de indruk van de haarmassa. Daan stak zijn vinger onder zijn neus en trok zijn wenkbrauwen omhoog. Joost drukte twee vingers op zijn bovenlip en salueerde met de tablet tegen zijn voorhoofd.

‘Stop daarmee! Jullie lijken wel een stelletje kleuters!’ siste hun moeder hen toe. Daan liet zijn arm zakken en stak zijn handen in zijn broekzak. Snel liep hij achter Joost aan de lobby binnen. Braaf ging hij naast zijn broertje staan en bekeek de jongen die hen *fake* glimlachend welkom heette. De gast had verdacht veel weg van Ken. De manier waarop hij net iets te dicht op het

meisje naast hem stond, deed Daan vermoeden dat deze Ken niet gezegend was met de inhoudsloze onderbroek van de mannelijke barbiepop.

Het meisje keek hem aan, fronste toen ze haar blik liet gaan over zijn lange mouwen. De vraag lag in haar blauwe ogen. Hij wendde zijn hoofd af, het bekende gevoel van schaamte maakte hem nog warmer dan hij het al had.

Lynn. Hij ving haar naam op. Ze had een mooie stem, een breekbaar randje kleurde haar woorden.

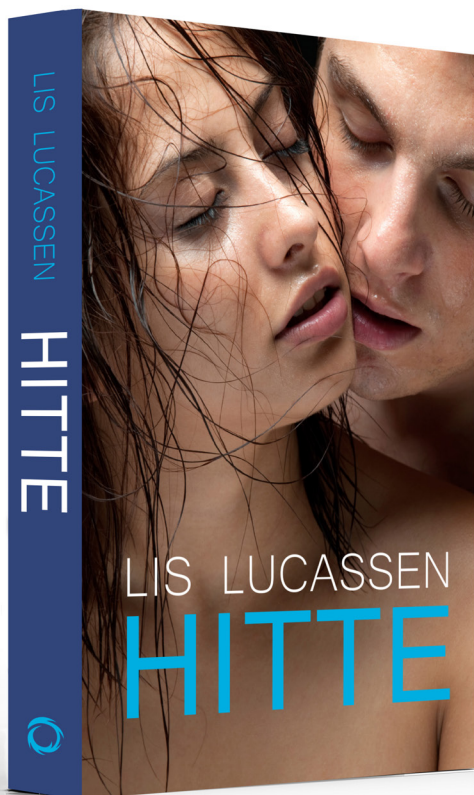
‘Een heel fijne vakantie gewenst!’

Daan zuchtte en liep naar zijn rugtas, die de besnorde chauffeur bij de andere koffers had neergelegd. Hoe sneller hij op zijn hotelkamer kwam, hoe sneller hij het zweet en de irritatie van zich af kon spoelen onder een koude douche.

* * * * *

Onder het pseudoniem Lis Lucassen schrijft thrillerschrijfster Olga Hoekstra (Leeuwarden - 1980 en winnares Coffee Company Book Award 2014) young adult en new adult. In het dagelijks leven werkt ze als journalist en communicatiemedewerker. Eerder zijn haar verhalen gepubliceerd in de Dark Romance bundels van young-adults.nl, onder de titels: Engelenveer en De koningsboom. Haar nieuwste novelle staat in de dystopia bundel *In opstand*.

€ 14,95

**De New Adult hit
van het najaar!**

**Verschijnt:
November 2014**

New Adult/ NUR 301
paperback / pagina's nog
onbekend

Formaat: 13.5 x 21.5 cm
ISBN: 978 94 920 9806 1
E-book: 978 94 920 9807 8

HITTE

Lis Lucassen

Onder de hete zon, duizenden kilometers van huis, probeert Lynn Stevens haar leven weer op te pakken om de herinnering aan die ene fatale nacht te vergeten. Ze ontmoet Daan, de jongen met het wispelturige gedrag en de broeierige bruine ogen, die verplicht met zijn ouders op vakantie is. In hem ziet ze haar eigen worsteling weerspiegeld, iedere keer als ze te dichtbij dreigt te komen. Daan houdt er niet van aangeraakt te worden. Maar als hij erachter wil komen welk geheim Lynn met zich meedraagt, betekent dit dat hij zich wel moet blootgeven.